

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Jany Baricovej a členiek senátu JUDr. Jaroslavy Fúrovej a JUDr. E. Krajčovičovej, v právnej veci navrhovateľa **S. P. Z. - P. Z. P.**, zastúpeného *JUDr. T. S., advokátom so sídlom, K.*, proti odporcovi **Obvodnému pozemkovému úradu v Dunajskej Strede**, so sídlom Korzo Bélu Bartóka č. 789/3, Dunajská Streda, za účasti **1. Ľ. B.**, bytom Ž., **2. Ing. V. H.**, bytom B., **3. Ing. K. H.**, bytom Š., **4. Ing. Š. H.**, bytom N., **5. M. H.**, bytom B., **6. M. B.**, bytom B., **7. V. H.**, bytom B., **8. F. H.**, bytom B. a **9. S. pozemkového fondu Bratislava**, Regionálneho odboru so sídlom v Dunajskej Strede, Kúpeľná č. 2 o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia a postupu odporcu č. D/2007/01177-4 zo dňa 06. júna 2007, o odvolaní navrhovateľa proti rozsudku Krajského súdu v Trnave, č. k. 32Sp/44/2007-59 zo dňa 09. júla 2009, takto

r o z h o d o l :

Najvyšší súd Slovenskej republiky napadnutý rozsudok Krajského súdu v Trnave, č. k. 32Sp/44/2007-59 zo dňa 09. júla 2009 **p o t v r d z u j e**.

Účastníkom právo na náhradu trov odvolacieho konania **n e p r i z n á v a**.

O d ô v o d n e n i e :

Napadnutým rozsudkom Krajský súd v Trnave v zmysle § 250q ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“) potvrdil rozhodnutie odporcu č. D 2007/01177-4 zo dňa 06. júna 2007, ktorým odporca rozhodol podľa § 9 ods. 4 zákona č. 229/1991 Zb. o úprave vlastníckych vzťahov k pôde a inému poľnohospodárskemu majetku v znení účinnom v čase uplatnenia nároku (ďalej len „zákon č. 229/1991 Zb.“) o reštitučnom nároku oprávnených osôb podľa § 4 ods. 2 zákona č. 229/1991 Zb. tak, že im priznal vlastnícke právo k pozemkom nachádzajúcim sa v katastrálnom území B., parc. č. X. - zastavaná plocha o výmere 101 m², č. X. - zastavaná plocha o výmere 45 m², č. X. - zastavaná plocha o výmere 14 m² a k stavbe na parcele č. X. - P. chata o výmere 160 m², v podieloch: Ing. V. H. 1/9, Ing. K. H. 1/9, Ing. Š. H. 1/9, M. H. 1/12, M. B., rod. H. 1/12, V. H. 1/12, F. H. 1/12 a Ľ. B. 1/3. Náhradu trov konania súd navrhovateľovi s poukazom na ustanovenie § 250k ods. 1 OSP v spojení s § 250l ods. 2 OSP nepriznal.

V odôvodnení svojho rozhodnutia krajský súd uviedol, že rovnako ako správny orgán dospel k záveru, že na predmetnej stavbe (v súčasnosti P. chate postavenej na parc. č. X. o výmere 160 m², k. ú. B.) došlo k zásadnej prestavbe, avšak touto prestavbou stavba nestratila svoj pôvodný stavebno – technický charakter. Krajský súd mal za preukázané, že predmetná nehnuteľnosť bola súčasťou poľnohospodárskej usadlosti M. K., a teda v čase prechodu do vlastníctva štátu bola súčasťou poľnohospodárskej výroby. Keďže okolité pozemky boli v rámci reštitučného konania vydané oprávneným osobám, ktoré ich užívajú na poľnohospodárske účely, môže byť predmetná nehnuteľnosť naďalej využívaná ako súčasť poľnohospodárskej výroby.

Proti tomuto rozhodnutiu podal navrhovateľ v zákonnej lehote odvolanie, domáhajúc sa zrušenia rozsudku krajského súdu a vrátenia mu veci na ďalšie konanie. Opakovane tvrdil, že rozsudok krajského súdu aj rozhodnutie správneho orgánu vychádzajú z nesprávne zisteného skutkového stavu. V priebehu správneho a odvolacieho konania neboli vykonané všetky dôkazy v intenciách rozsudku Krajského súdu v Trnave sp. zn. 15S/84/2000-20 zo dňa 03. apríla 2001 a úkony, vykonané správnym orgánom od roku 2001 boli v rozpore so zákonom č. 229/1991 Zb. a zákonom č. 71/1967 Zb. o správnom konaní (ďalej len „správny poriadok“). V konaní došlo podľa navrhovateľa taktiež k nesprávnemu právnemu posúdeniu veci.

Navrhovateľ namietal, že v konaní neboli vypočutí všetci účastníci (oprávnené osoby), ďalej, že mu (ani prostredníctvom svojho právneho zástupcu) nebolo umožnené zúčastniť sa ústneho pojednávania ani miestnej obhliadky, a klásť tak otázky tam prítomnému znalcovi Ing. V. a nemal ani možnosť vyjadriť sa včas k znaleckému posudku Ing. V., pretože mu bol doručený až po doručení rozhodnutia správneho orgánu (t. j. až dňa 20.06.2007). Taktiež mu nebola zaslaná zápisnica o výsluchu znalca. Má za to, že v dôsledku uvedeného bola navrhovateľovi ako povinnej osobe odňatá možnosť prístupu k spravodlivosti, čo neodstránil ani krajský súd v odvolacom konaní. *Krajský súd v Trnave dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam, že prestavaná nehnuteľnosť bola pôvodne obytným domom a mohla by slúžiť poľnohospodárskym účelom.* Navrhovateľ je však toho názoru, že predmetná nehnuteľnosť bola pôvodne hospodárska budova, slúžiaca ako sýpka. Štátny majetok Čalovo (dnes Veľký Meder) ju podľa inventarizačných záznamov ešte v roku 1955 používal ako sklad osiva. Z dôvodu, že znalec Ing. V. vo svojom posudku vychádzal zo skutočnosti, že predmetná budova bola pôvodne obytnou, znalecký posudok spochybňuje. *Budova po prestavbe slúži záujmom spoločenskej organizácii, nie je obytným domom a nesúvisí úzko s poľnohospodárskou výrobou, preto by sa podľa zákona oprávneným osobám nemala vydať.* Krajský súd sa však stotožnil s postupom a rozhodnutím správneho orgánu a nezisťoval skutkový stav v zmysle námietok uvedených navrhovateľom v opravnom prostriedku. Navrhovateľ v podanom odvolaní ešte odcitoval ustanovenie § 14 ods. 2 zákona č. 229/1991 Zb., a poukázal na to, že oprávnené osoby, ktoré chceli prevziať predmetnú budovu od povinnej osoby, nikdy konkrétne nepreukázali svoju solventnosť a spôsobilosť bezodkladne vyplatiť povinnú osobu pri prevzatí nehnuteľnosti. V závere opravného prostriedku poukázal na rozpor preskúmaného rozhodnutia správneho orgánu s ustanovením § 17 ods. 5 zákona č. 229/1991 Zb., keďže sa neopiera o vyjadrenie Ministerstva pôdohospodárstva S. republiky ohľadom charakteru stavby, na čo v odvolacom konaní poukázala aj zástupkyňa S. pozemkového fondu, JUDr. M. O.

K podanému odvolaniu sa písomne vyjadril len účastník v 1. rade, ktorý uviedol, že skutkový stav zistil „najkompetentnejší orgán – Ústav súdneho inžinierstva“, pri zisťovaní boli prítomné obidve zainteresované strany a čestné vyhlásenia neboli pri rozhodovaní brané do úvahy, že sa jedná o obytný dom bolo presne zisťované porovnaním s katastrálnou mapou a má za to, že jeho svedectvo, že „v dome býval a že bol v dobrom stave“, je dostačujúce.

Najvyšší súd S. republiky (ďalej aj „najvyšší súd“) ako súd odvolací (§ 250s OSP, § 10 ods. 2 OSP) preskúmal odvolaním napadnutý rozsudok krajského súdu, ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, v rozsahu a medziach podaného odvolania (§ 246c ods. 1 veta prvá a § 212 ods. 1 OSP) bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 250ja ods. 2 OSP v spojení s § 250l ods. 2 OSP), keď deň vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený minimálne päť dní vopred na úradnej tabuli a na internetovej stránke Najvyššieho súdu S. republiky www.supcourt.gov.sk, www.nsud.sk (§ 156 ods. 1 a ods. 3 OSP v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá a § 211 ods. 2 OSP) a dospel k záveru, že odvolaniu navrhovateľa nemožno priznať úspech.

V správnom súdnictve preskúmajú sudy na základe žalôb a opravných prostriedkov zákonnosť rozhodnutí a postupov orgánov verejnej správy (prvá hlava piatej časti OSP, § 244 ods. 1).

Podľa § 250l ods. 2 OSP, pokiaľ v tejto hlave (tretia hlava piatej časti OSP, *Rozhodovanie o opravných prostriedkoch proti rozhodnutiam správnych orgánov*) nie je ustanovené inak, použije sa primerane ustanovenie druhej hlavy (*Rozhodovanie o žalobách proti rozhodnutiam a postupom správnych orgánov*) s výnimkou § 250a.

Predmetom preskúmavacieho konania v danej veci bolo rozhodnutie a postup odporcu, ktorým v konaní podľa zákona o pôde č. 229/1991 Zb. priznal oprávneným osobám vlastnícke právo k žiadaným nehnuteľnostiam a tieto im vydal.

Účelom zákona o pôde bolo zmierniť následky niektorých majetkových krívd, ku ktorým došlo voči vlastníkom poľnohospodárskeho a lesného majetku v období rokov 1948 až 1989, dosiahnuť zlepšenie starostlivosti o poľnohospodársku a lesnú pôdu obnovením pôvodných vlastníckych vzťahov k pôde a upraviť vlastnícke vzťahy k pôde v súlade so záujmami hospodárskeho rozvoja vidieka aj v súlade s požiadavkami na tvorbu krajiny a životného prostredia. Zákon sa vzťahoval na a) pôdu, ktorá tvorí poľnohospodársky pôdny fond alebo do neho patrí, a v rozsahu ustanovenom týmto zákonom aj na pôdu, ktorá tvorí lesný pôdny fond, b) obytné budovy, hospodárske budovy a iné stavby patriace k pôvodnej poľnohospodárskej usadlosti, včítane zastavaných pozemkov, c) obytné a hospodárske

budovy a stavby slúžiace poľnohospodárskej a lesnej výrobe alebo s ňou súvisiacemu vodnému hospodárstvu, včítane zastavaných pozemkov, d) iný poľnohospodársky majetok uvedený v § 20 (§ 1 ods. 1 zákona č. 229/1991 Zb.).

Podľa § 9 ods. 1 až 6 zákona č. 229/1991 Zb., nárok uplatní oprávnená osoba na pozemkovom úrade a zároveň vyzve povinnú osobu na vydanie nehnuteľnosti. Povinná osoba uzavrie s oprávnenou osobou do 60 dní od podania výzvy dohodu o vydaní nehnuteľnosti.

Dohoda podlieha schváleniu pozemkovým úradom formou rozhodnutia vydaného v správnom konaní.

Rozhodnutie pozemkového úradu o neschválení dohody preskúma na návrh účastníka súd. Ak ani súd dohodu neschváli, vráti vec pozemkovému úradu na rozhodnutie vo veci.

Ak k dohode podľa odseku 1 nedôjde, rozhodne o vlastníctve oprávnenej osoby k nehnuteľnosti pozemkový úrad.

Pokiaľ je to nevyhnutne potrebné, môže pozemkový úrad zriadiť alebo zrušiť na prevádzanej nehnuteľnosti vecné bremeno, prípadne uložiť iné opatrenia na ochranu životného prostredia alebo dôležitých záujmov iných vlastníkov.

Rozhodnutie pozemkového úradu podľa odsekov 3, 4 a 5 preskúma na návrh účastníka súd.

Podľa § 4 ods. 1, 2 zákona č. 229/1991 Zb. je oprávnenou osobou štátny občan Českej a Slovenskej Federatívnej Republiky, ktorý má trvalý pobyt na jej území a ktorého pôda, budovy a stavby patriace k pôvodnej poľnohospodárskej usadlosti prešli na štát alebo iné právnické osoby v dobe od 25. februára 1948 do 01. januára 1990 spôsobom uvedeným v § 6 ods. 1.

Ak osoba uvedená v odseku 1 zomrela pred uplynutím lehoty uvedenej v § 13 alebo ak bola pred uplynutím tejto lehoty vyhlásená za mŕtvu, sú oprávnenými osobami, pokiaľ sú štátnymi občanmi Českej a S. Federatívnej Republiky a majú trvalý pobyt na jej území, fyzické osoby v poradí taxatívne uvedenom pod písmenami a/ až e/.

Podľa § 6 ods. 1 písm. b/ zákona č. 229/1991 Zb., oprávneným osobám sa vydajú nehnuteľnosti, ktoré prešli na štát alebo na inú právnickú osobu v dôsledku odňatia

bez náhrady postupom podľa zákona č. 142/1947 Zb. o revízii prvej pozemkovej reformy alebo podľa zákona č. 46/1948 Zb. o novej pozemkovej reforme.

Na konanie podľa zákona č. 229/1991 Zb. sa v zmysle § 1 správneho poriadku (zákona č. 71/1967 Zb. o správnom konaní) vzťahujú všeobecné predpisy o správnom konaní.

Z obsahu predloženého spisového materiálu odvolací súd zistil, že dňa 03. septembra 1991 (s doplnením zo dňa 23. januára 1992) uplatnili na bývalom Pozemkovom úrade v Dunajskej Strede oprávnené osoby nárok na vydanie nehnuteľností v k. ú. B. z dôvodu uvedeného v § 6 ods. 1 písm. b/ zákona č. 229/1991 Zb., ktoré boli odňaté pôvodným vlastníkom Ľ. B., Ing. K. H., E. H., F. H. a O. R. rozhodnutiami Ministerstva земедělství č. 6551/1949-IX/A-21 zo dňa 04. februára 1949, č. 6677/1949-IX/A-21 zo dňa 04. februára 1949 a č. 6878/1949-IX/A-21 zo dňa 04. februára 1949, na základe zákona č. 142/47 Zb. v znení zákona č. 44/48 Zb., v rámci revízie I. pozemkovej reformy. Oprávnené osoby súčasne vyzvali P. Z. P. (v súčasnosti S. P. Z. - P. Z. P.), ako povinnú osobu - podľa § 5 zákona č. 229/1991 Zb. na ich vydanie. Keďže k dohode nedošlo, Pozemkový úrad v Dunajskej Strede rozhodol o vlastníctve oprávnených osôb k predmetným nehnuteľnostiam podľa § 9 ods. 4 zákona č. 229/1991 Zb. rozhodnutím č. 167/1992-4 zo dňa 04. mája 1992 tak, že predmetné nehnuteľnosti v kat. území B. sa vydávajú do vlastníctva oprávneným osobám. Krajský súd v Bratislave toto rozhodnutie zrušil v časti týkajúcej sa nehnuteľností zapísaných v pkn. vl. č. 6 rozsudkom zo dňa 26. februára 1993, sp. zn. 22S/55/92 a vec vrátil pozemkovému úradu na ďalšie konanie. Okrem iného správny orgán vytkol, nedostatočné vysporiadanie sa s námietkami povinnej osoby ohľadne skutočnosti, či budova sýpky na parc. č. X., k. ú. B., pôvodne slúžiaca na poľnohospodárske účely, zásadnou prestavbou na športovo – rekreačné zariadenie (P. chata) stratila svoj pôvodný účel (s odkazom na ustanovenia § 11 ods. 4 zákona č. 229/1991 Zb.), ako aj skutočnosti, či vybudovaná strelnica má charakter športového alebo telovýchovného zariadenia a z toho dôvodu pozemok, na ktorom je vybudovaná, podľa ustanovenia § 11 ods. 1 písm. e/ zákona č. 229/1991 Zb., nemožno vydať. Následne vo veci rozhodol Okresný úrad v Dunajskej Strede, Odbor pozemkový, poľnohospodárstva a lesného hospodárstva rozhodnutím č. L/2000/00056-00007 zo dňa 22. septembra 2000 tak, že v bode I. výroku rozhodnutia priznal oprávneným osobám vlastnícke právo k nehnuteľnostiam v k. ú. B., parc. č. X. – zastavaná plocha o výmere 392 m², X. – zastavaná plocha o výmere 927 m², X. – zastavaná plocha o výmere 249 m² a v bode

II. nepriznal vlastnícke právo k pozemku parc. č. X. – zastavaná plocha o výmere 101 m², k. ú. B., pretože je zastavaný a stavba bráni jeho poľnohospodárskemu využitiu, ako ani k stavbe – P. chate o výmere 160 m² (pôvodne obytný dom súp. č. 72 na parcele č. X.), parc. č. X., k. ú. B., pretože táto obytná budova patriaca k pôvodnej poľnohospodárskej usadlosti zásadnou prestavbou stratila svoj pôvodný stavebno – technický charakter tak, že nesúvisí s predmetom poľnohospodárskej výroby. I toto rozhodnutie správneho orgánu bolo v odvolacom konaní zrušené (rozsudkom Krajského súdu v Trnave č. k. 15S/84/2000-14 zo dňa 03. apríla 2001) v napadnutej časti II. výroku a v časti III. týkajúcej sa vecného bremena v prospech navrhovateľa a vec bola vrátená správnenému orgánu na ďalšie konanie pre nedostatočne zistený skutkový stav veci. Keďže doposiaľ bola podľa krajského súdu preukázaná len zásadná prestavba spornej stavby, v ďalšom konaní mal správny orgán zaobstaráť skutkové zistenia na preukázanie, či pôvodná stavba stratila svoj stavebno – technický charakter tak, že nesúvisí s poľnohospodárskou výrobou a za tým účelom vykonať podrobný výsluch účastníkov, poverených pracovníkov Žilinskej univerzity podielajúcich sa na vypracovaní znaleckého posudku, vykonať obhliadku, resp. ďalšie potrebné dôkazy. Krajský súd poukázal na to, že otázka, či stavba zásadnou prestavbou stratila svoj pôvodný stavebno – technický charakter alebo nie, je otázkou výlučne právnu, preto správny orgán pochybil, keď takúto otázku položil znalcom. Napriek uvedenému krajský súd konštatoval, že v danom prípade už zo znaleckého posudku vypracovaného Žilinskou univerzitou v Žiline jednoznačne vyplýva, že na predmetnej stavbe došlo k zásadnej prestavbe z hľadiska rozšírenia a rekonštrukcie, avšak stavba naďalej plní účel občianskych stavieb a je spôsobilá i v súčasnej dobe plniť účel bývania. Naposledy vo veci rozhodol Obvodný pozemkový úrad v Dunajskej Strede rozhodnutím č. D/2007/01177-4 zo dňa 06. júna 2007, ktoré je predmetom preskúmvacieho konania podľa tretej hlavy piatej časti OSP.

Navrhovateľ v doterajšom priebehu konania uplatnený nárok oprávnených osôb na predmetné nehnuteľnosti nespochybnil. Spornou však zostala tá skutočnosť, či sú naplnené zákonné predpoklady na nevydanie časti predmetných nehnuteľností, uvedené v § 11 ods. 4 zákona č. 229/1991 Zb. Navrhovateľ v podanom opravnom prostriedku namietal, že predmetná budova (P. chata) bola pôvodne hospodárskou budovou (sýpka) a nie obytným domom (pôvodne súp. č. 72, parc. č. X.), ako je uvedené v preskúmvanom rozhodnutí odporcu, ktorá po prestavbe slúži záujmom spoločenskej organizácie, a nesúvisí úzko s poľnohospodárskou výrobou, preto by sa podľa zákona nemala vydať oprávneným osobám.

Podľa § 11 ods. 4 zákona č. 229/1991 Zb., obytnú budovu, hospodársku budovu a inú stavbu patriacu k pôvodnej poľnohospodárskej usadlosti, nemožno vydať v prípade, že zásadnou prestavbou stavba stratila svoj pôvodný stavebno-technický charakter tak, že už nesúvisí s predmetom poľnohospodárskej výroby.

Najvyšší súd súd sa stotožnil so skutkovým a právnym záverom krajského súdu a má za to, že správny orgán zistil skutkový stav veci dostatočne, skutkové okolnosti správne právne posúdil, a teda jeho právny názor bol správny a v súlade so zákonom, preto rozhodnutie súdu prvého stupňa potvrdil ako vecne správne.

Z vykonaného dokazovania, najmä zo znaleckého posudku č. 78/97, vypracovaného dňa 21. októbra 1999 Žilinskou univerzitou v Žiline, Ústavom súdneho inžinierstva v spojení s Doplnkom č. 1 zo dňa 25. apríla 2000, bolo aj podľa názoru odvolacieho súdu preukázané, že predmetná nehnuteľnosť bola pôvodne obytný dom súp. č. 72, postavený na pôvodnej parcele č. X., k. ú. B. a tvorila súčasť poľnohospodárskej usadlosti – M. K., pričom na predmetnej stavbe došlo k zásadnej prestavbe, ktorou však stavba nestratila svoj pôvodný stavebno – technický charakter a v súčasnosti môže slúžiť na poľnohospodársky účel.

K námietke navrhovateľa ohľadne uvedeného znaleckého posudku najvyšší súd považuje za potrebné uviesť, že znalecký posudok je jedným z dôkazov v správnom konaní (§ 34 ods. 2 správneho poriadku), ktorý hodnotí správny orgán ako ktorýkoľvek iný dôkaz, pričom však nie je oprávnený posudzovať jeho správnosť (jeho závery), ale hodnotí iba to, či úvahy znalca zodpovedajú zásadám logiky a skutkovým záverom vyplývajúcim z dôkazov vykonaných správnym orgánom. Správny orgán preto nemôže znalecký posudok označiť ako nesprávny a nahradiť ho vlastným posúdením skutočnosti z odbornej stránky.

Keďže znalec (zapísaný v zozname znalcov vedenom na Ministerstve spravodlivosti S. republiky) dospel k navrhovateľom spochybňovanému záveru, že budova P. chaty bola pôvodne obytný dom s. č. 72, parc. č. X., k. ú. B., na základe listinných podkladov, ktoré vymenúva na strane 4 v bode 1.4 posudku (Podklady pre vypracovanie znaleckého posudku), a svoje zistenia dostatočne logicky uvádza v bode 2.1 posudku (Technický popis objektu ku dátumu odňatia), odvolací súd nemal dôvod pochybovať o správnosti a hodnovernosti týchto zistení, ako ani celého znaleckého posudku. Znalec v predmetnom posudku jednoznačne

dostatočne zodpovedal na položené otázky, ktoré boli odbornej povahy, a preto ani nebolo úlohou (v kompetencii) správneho orgánu na ne zodpovedať v rámci vlastného skutkového zisťovania. Navrhovateľ však na podporu svojich tvrdení nenavrhol (neuviedol v odvolaní) žiadne dôkazy, čím si nesplnil svoju povinnosť tak, ako to ukladá správny poriadok v ustanovení § 34 ods. 3.

K procesným námietkam odvolateľa najvyšší súd uvádza nasledovné:

Zo zápisnice z ústneho pojednávania dňa 13. júna 2002, konanom na Okresnom úrade v Dunajskej Strede je zrejmé, že sa ho zúčastnil aj právny zástupca S. P. Z. – P. Z. P. (ďalej len „SPZ PZ P.“) – JUDr. T. S., čo potvrdil svojim podpisom. V zápisnici je jasne uvedené, že prítomní účastníci budú na ďalší termín volaní telefonicky v záujme urýchlenia konania, čo svojimi podpismi zobrali na vedomie. Na liste č. 4 administratívneho spisu sú uvedené telefónne čísla jednotlivých účastníkov, medzi nimi i JUDr. S. Z obsahu zápisnice o ďalšom ústnom pojednávaní zo dňa 02. júla 2002 vyplýva, že sa ho JUDr. T. S. nezúčastnil, ale za povinnú osobu boli prítomní J. T. a A. P. a zápisnicu podpísal za povinnú osobu už len R.B. Skutočnosť, že bol na termín pojednávania dňa 02. júla 2002 telefonicky volaný i JUDr. T. S., dosvedčuje čestné vyhlásenie bývalého pracovníka JUDr. T. F. zo dňa 03. augusta 2007. Z uvedeného má odvolací súd preukázané, že správny orgán v danom prípade dodržal zákonný postup.

K ďalšej námietke ohľadne možnosti vyjadriť sa k znaleckému posudku odvolací súd uvádza, že z obsahu spisu je zrejmé, že dňa 01. októbra 2002 bol právnomu zástupcovi povinnej osoby doručený list, ktorým správny orgán podľa § 36 správneho poriadku ustanovil znalca - Žilinskú univerzitu v Žiline. Správny poriadok neukladá priamo povinnosť doručovať písomnosti, resp. dôkazy účastníkom konania. Podľa § 24 ods. 1 správneho poriadku sa do vlastných rúk doručujú dôležité písomnosti, najmä rozhodnutia. Keďže uvedené ustanovenie zákona je dispozitívnej povahy, je na zvážení správneho orgánu, či konkrétnu písomnosť účastníkom doručí alebo nie. V danom prípade však nemožno považovať (vyhodnotiť) skutočnosť, že správny orgán nedoručil účastníkovi konania - povinnej osobe znalecký posudok za porušenie zákona (konanie v rozpore so zákonom), keďže takúto povinnosť mu zákon výslovne neukladá. Najvyšší súd poukazuje na to, že povinná osoba bola upovedomená o poverení znalca vypracovaním posudku a teda nič mu nebránilo v uplatnení si svojho procesného práva podľa § 23 správneho poriadku (Nazeranie do spisov). Takisto správny poriadok neupravuje povinnosť správneho orgánu doručovať zápisnicu o výsluchu

znalca. Tu odvolací súd opätovne poukazuje na to, že zo spisu je preukázané, že právny zástupca povinnej osoby bol riadne predvolaný na ústne pojednávanie, preto jeho procesné právo porušené nebolo.

Ani námietku navrhovateľa, že správny orgán nevypočul všetkých účastníkov konania – oprávnené osoby odvolací súd nepokladá za dôvodnú, nakoľko je rovnako právne irelevantná. Hoci podľa § 250r OSP je správny orgán viazaný právnym názorom súdu, pokiaľ zrušil jeho rozhodnutie, v danom prípade Krajský súd v Trnave vo svojom rozhodnutí č. k. 15S/84/2000-14 zo dňa 03. apríla 2001 v rámci určenia ďalšieho postupu v konaní uložil správneho orgánu vykonať podrobný výsluch účastníkov, čo správny orgán aj urobil. Vykonan však dokazovanie v rozsahu podľa vlastného uváženia, v súlade s ustanovením § 32 a § 34 správneho poriadku, pričom nebolo rozhodujúce, či vypočul všetkých alebo len niektorých účastníkov.

Podľa § 14 ods. 2 zákona č. 229/1991 Zb., ak obytná budova, hospodárska budova alebo iná stavba, ktorá má byť vydaná, je podstatne zhodnotená tak, že jej cena určená ku dňu účinnosti tohto zákona prevyšuje cenu budovy v čase prevzatia štátom alebo inou právnickou osobou, je na vôli oprávnenej osoby, či prevezme budovu a uhradí povinnej osobe rozdiel medzi cenami alebo požiada o náhradu.

Účastník F. H., ako splnomocnený zástupca ostatných oprávnených osôb v správnom konaní, do zápisnice zo dňa 02. júla 2002 uviedol, že oprávnené osoby sú ochotné v prípade vydania nehnuteľností zaplatiť rozdiel v cene nehnuteľnosti za zhodnotenie stavby podľa § 14 cit. zákona podľa znaleckých posudkov, bez ohľadu na výšku rozdielu. Toto vyhlásenie podľa najvyššieho súdu dostatočne deklaruje vôľu oprávnených osôb a nie je potrebné preukazovať solventnosť alebo spôsobilosť vyplatiť bezodkladne povinnú osobu pri prevzatí nehnuteľností, pretože žiadnu takúto požiadavku citované zákonné ustanovenie neobsahuje. Preto ani tejto námietke navrhovateľa nebolo možné vyhovieť, nakoľko bola právne irelevantná.

Nakoniec najvyšší súd nevyhovel ani námietke navrhovateľa, že rozhodnutie odporcu je v rozpore s ustanovením § 17 ods. 5 zákona č. 229/1991 Zb. (v znení účinnom v čase vydania správneho rozhodnutia), podľa ktorého pri pochybnostiach o tom, či ide o nehnuteľnosti, na ktoré sa vzťahuje tento zákon, rozhodujú príslušné ústredné orgány štátnej správy republiky, pretože je rovnako právne irelevantná, nakoľko navrhovateľ dospel

k zrejme nesprávnemu výkladu tohto ustanovenia. Uvedené ustanovenie je potrebné vykladať v kontexte celého § 17, z ktorého potom je zrejmé, že zákonodarca mal v tomto prípade na mysli pochybnosť, či predmetné nehnuteľnosti spadajú pod § 1 ods. 1 zákona alebo nie. Táto skutočnosť však v predmetnej veci sporná nikdy nebola.

Najvyšší súd ako súd odvolací s poukazom na vyššie uvedené závery nepovažoval námietky navrhovateľa uplatnené v tomto odvolacom konaní za spôsobilé ovplyvniť posúdenie danej veci prvostupňovým súdom, a preto napadnutý rozsudok Krajského súdu v Trnave podľa § 219 ods. 1 OSP s poukazom na § 250ja ods. 3 veta druhá OSP a § 250l ods. 2 OSP súc viazaný aj dôvodmi odvolania (§ 212 ods. 1 OSP v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá OSP), ako vecne správny potvrdil.

O náhrade trov odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa § 250k ods. 1 OSP v spojení s § 250l ods. 2 OSP a § 224 ods. 1 OSP, nakoľko navrhovateľ nebol v odvolacom konaní úspešný a odporca ani ostatní účastníci náhradu trov odvolacieho konania neuplatnili (§ 151 ods. 1 v spojení s § 211 ods. 2 v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá OSP) a ani im v tomto odvolacom konaní trovy nevznikli.

P o u č e n i e : Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 07. decembra 2010

JUDr. Jana Baricová, v. r.
predsedníčka senátu

Za správnosť vyhotovenia:

Petra Slezáková